

Beklediğim Haber

"Kardeşim; teröristlerin, alçakların gölgesinde ikinci doğum günün kutlu olsun!" diyordu ablası, Kenan Abi'nin doğum yıldönümü olan 12 Kasım 2012'de. Hem isyan ediyor hem de kardeşinin doğum gününü kutluyordu. Dile kolay, kaçırılmasının üzerinden 469 gün, iki ramazan bayramı, iki de kurban bayramı geçmişti. Ve eminim binlerce insanın kurtulması için dua dua yalvardığı pek çok kutsal gece... 9 Ağustos 2011'de kaçırıldığında ben daha bu meslek grubunun bir ferdi bile değildim.

O günlerde kaçırılan abimizle ilgili o kadar çok soruya maruz kalıyordum ki... Arkadaşlardan, akrabalarından, mülki amir olduğumu öğrenen diğer insanlardan... "Ülkede miydi yoksa yurt dışına mı çıkarılmıştı?", "Zap'ta mı tutuyorlardı yoksa Kandil'de mi?", "Bir kampta mı alıkonulmuştu yoksa bir meskun mahalde mi?", "Sağlığı nasıldı?", "İşkence görüyor muydu?", "Var-

sayalım kurtuldu. Kaymakamlığa devam edecek miydi?" Liste uzayıp gidiyordu. Aslına bakılırsa, devletten pek umut verici haberin sinyallerinin alınamadığı bir dönemde insanların kaçırılan bir kaymakamı bu kadar merak ediyor olması takdire şayandı. Meslekte başına bazı dertler açılmış olan bir abimizin sözü aklıma geldi: "Kendine yapılan iyiliği millet ödölsüz, devlet cezasız bırakmaz." demişti kırılgan bir şekilde. Söylediği belki devlet için geçerli değildi, ancak millet için çok yerinde bir tespitte bulunmuştu. Milletimiz kadirşinastı. Öte yandan bana kaçırılan kaymakamla alakalı seri halde soranlara hep aynı tevekülle, hep aynı güvenle cevap veriyordum. Devletimizin elinden geleni yaptığından hiç şüphem yoktu. Öyle olmasa bile devletin halk nazarındaki itibarını sarsıcı tevillerde bulunmaktan kaçınmak istiyordum.

Bir gün vilayetteki bir toplantıdan sonra abilerimizle bir yerde oturup sohbet ettik. Tabiatıyla, genç

kaymakam adayları olarak daha çok biz soruyorduk, onlar cevap veriyorlardı. Bazen "abilerimiz bir derya!" diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Sohbet doğal olarak geldi, yine kaçırılan abimize dayandı. O gün, Ankara'dan evvelki gün gelmiş olan ve kulağı Bakanlık'taki dedikodular konusunda delik olan bir abimiz, "Bakanlık kaymakamı kurtarmak için her yöntemi deniyormuş. Belki görüşmeyle belki de operasyonla yarın bir gün kurtarılacak kardeşimiz inşallah." deyince çok sevindim. Kaymakamlarla ilişkisi olan hemen herkes bilir. Biz kaymakamların birbirine olan saygı ve bağlılığına hep gıpta ile bakılır. Sevinçleri sevincimiz, üzüntüleri üzüntümüz olur; başarılarına hep birlikte sevinir, yanlışlarına hep birlikte dövünürüz. Velhasıl-ı kelim, biz memleketin her köşesine dağılmış bir vücudun organları gibiyizdir. Bunu bir abimizin 29 yaşında kalp krizinden vefat eden eşinden dolayı gözleri buğulanan ve hayıflanarak meslektaşlarımızı görünce bir kez

daha anladım ve bu mesleğin bir ferdi olmaktan bir kez daha gurur duydum. Bağlar bu kadar kavi olunca kaçırılan bir abimize dair ufacak bir umut ışıltısı bile insanı keyiflendirmiş, heyecanlandırmıştı.

İlçeye giden tüm yolu kaçırılan kaymakamı düşünerek geçirdim. Tabi ki, kaçırılması takdir-i ilahi idi, olacaktı, olması gerekiyordu ama o hainlerin eline düşene kadar geçirdiği anları an be an kafamda canlandırmaya çalıştım. O beklenmedik sona doğru giden yolu adım adım arşınladım. Ablana kavuşmak için bindiğin bir minibüsten zorla indirilmek, sahibi olduğun memleket-te yasadışılığı yaşam biçimi haline getirmiş çapulcularca alınmak, sonunu bilmediğin bir yolculuğa çıkmak... Bunları düşünürken makam aracının ne kadar da soğuk olduğunu fark ettim. Ben makam aracında bile üşürken kaçırılan meslektaşımız belki soğuk bir mağarada ne kadar zor durumdadır, diye de içimden geçirip, hüznlendim.

Annesini düşündüm abimizin. Kim bilir oğluyla ilgili kara haberi aldığından beri ayları, haftaları, günleri ve belki saatleri sayar olmuştu. Ne kadar da hazin bir durumdu? Senin öpmeye kıyamadığın yavrunun bebekleri bile katletmekten çekinmeyen canilerin elinde olduğunu bilmek... Gözümün önünde ağlayan bir kadın imgesi belirdi, başını ellerinin arasına almış, yerde otururken sessiz sessiz ağlayan bir kadın.... Beklemek girdabına kapılmış, akıbetini bilmediği bir serüvenin pa-

sif bir aktörü olan kadın... Kedere boğulmuş. Gam hapishanesinde karanlığa hapsedilmiş. Sâbit ne veciz anlatmıştı bu hali: "Şeb-i yeldâyı müneccimle muvakkıt ne bilir / Mübtelâ-yı gama sor kim geceler kaç sâ'at? Beklemek ne zordu! Üstad ne güzel anlatıyordu bu dipsiz kuyuyu: Ne hasta bekler sabahı / Ne taze ölüyü mezar / Ne de şeytan, bir günahı / Seni beklediğim kadar.

Eve vardığımda bu düşünceler kafamı o kadar doldurmuştu ki, başka bir şey düşünecek halde değildim. Bir şeyler atıştırıp nefsimi körlettikten sonra azıcık rahatlamak için bir film izlemeye karar verdim. Eski cd çantamı şöyle bir karıştırırken yıllar önce izlediğim Er Ryan'ı Kurtarmak adlı filme tesadüf ettim. Yeniden izlemeye karar verdim. Sinemaya ilgisi olanlar bilirler. Film, diğer üç kardeş-i savaş sırasında farklı cephelerde ölen, bunun sonucunda eve dönüş vizesi alan James Francis Ryan isimli askeri bulmaya çalışırken yaşanan olayları konu alır. Rahatlamak için film izleyeyim derken kendimi yine hafakanlar içine ittim. Bir er için bir manga askeri bile gözden çıkaran Amerikan ordusunu görünce kaçırılan kaymakam için acaba ne gibi askeri planlar yapılmış olabileceğini sordum kendi kendime, lakin kendimi bir çıkmaz sokakta buldum. Film mi havsalamda sürekli kıyaslamalar yaparak bitirdikten sonra televizyonu kapatıp kanepede uzanmış boş boş tavana bakmaya başladım. Evet, izlediğim belki bir filmde ama

verdiği mesajla Amerikan ulusunun bir ferdine bile ne kadar kıymet verdiğini göstermesi açısından ibretlikti. Bu filmin mesajı üzerine düşünürken benzer konulu başka bir film olan Rambo-III filmi aklıma geldi. O filmde de Rambo, esir düşen bir grup Amerikan askerini kurtarmak için Afganistan'a gidiyordu. Evet biliyorum, bunlar birer filmde fakat "Keşke," diyordum, "...keşke bir çılgın da çıkıp Kenan Abi'yi kurtarsa böyle. Devletin kudretini dostta, düşmana bir kez daha ispat etse, keşke..." Sonra aklıma esir askeri Gilad Şalid'i kurtarmak için bin Filistinli'yi serbest bırakmaya razı olan İsrail geldi. Çıldırarak gibi oluyordum, sürekli Kenan Abi'yi düşünüyordum, onun için kurtuluş reçeteleri çıkartıyor, benzer durumdaki başka ülkelerle bizim durumumuzu kıyas ediyordum.

Beynime üşüşen düşüncelerin yoğunluğuna daha fazla katlanamadım Vestiyerden kabanımı aldım, kafama kepimi geçirdim, kendime geldiğimde bahçe kapısında idim. Kapının gıcirtısı gecenin sessizliğinde bütün sokağı inlettii. Ellerimi cebime soktum. Yağmur hızını artırmaya başlamıştı. Kara bulutlar arasında bulutları yırtan pasparlak ayı fark ettim. Belki şu an Kenan Abi'yle aynı aya bakıyoruz diye içimden geçirdim. "Ey gecenin ve gündüzün Sahibi!" diye haykırmak geçti içimden, yapamadım. Kocaman bir sitem boğazımda düğümlendi. Sokak bomboştu. Yol kenarındaki kahvelerin önündeki şimdi boş olan masa

ve sandalyelere baktım. Gündüz olsaydı, burada insanlar olacaktı ve beni görünce ister istemez ayağa kalkacaklardı. “Sevgiden mi? Cık, sanmam. Aslında korkudan. En iyi ihtimal saygıdan...” Vatandaş belki seviyor, sayıyor, belki de korkuyordu benden. İnsanların bir kaymakam olarak benim için aslında ne düşündüğünü bilmek isterdim hep. O bin bir suratın arkasında yatan batını gerçekleri görmek... Aslında kaymakamlık ne zor, ne fedakârlık isteyen bir işti. Daha ucundan kıyısından yaşamıştım ama meslek büyüklerimizden duyduklarım mesleğin zorluğunu anlamak için kafi idi. Pek çok meslektaşımız stresten, sıkıntidan, kalp krizinden vefat etmişti. Hatta intihar edenlerimiz bile olmuştu. Herkes hafta sonu, resmi tatil, dini bayram, memlekete, tatile giderken biz ilçede kısıp kalmıştık. Evlilik, babalık, ölüm iznini bile utana sıkıla alır olmuş, anamızı babamızı, ailemizi bile göremez hale gelmiştik. Çoğumuz sevdiklerimizin cenazelerine bile yetişemez olmuştuk. Devletimize hizmet ederken eşimizi, çocuğumuzu ihmal ederken ömrümüzü ülkenin en ücra köşelerinde geçirir olmuştuk. Bunca fedakârlık içinde mesleğimizi icra ederken devletten bir meslektaşımızı vahşi bir örgütün elinden kurtarmasını beklemek çok olmazdı herhalde. Çok muydu?

Bu düşüncelerle eve dönmüş, vakit kaybetmeden yatmıştım. Sabah

kalktığımda hiç dinlenememiş olduğumu fark ettim. Erkenden işe gittim. Haberlere şöyle bir göz atmak için interneti açtım: “Kaçırılan kaymakamı operasyonla kurtardılar.” İmleç linkin üzerinde duruyordu. Ben başlığı görüyor, fakat algılamıyordum. Olabilir miydi, bize böyle güzel bir sürpriz yapılmış olabilir miydi? Yoksa mülki amirlerin de bir milletvekili kadar önemli olduğu akıllara mı gelmişti? Yoksa iyi çocuklar (!) devleti ve milleti için kendini feda etmekten çekinmeyen bir genci salmaya karar verecek kadar vicdana mı gelmişlerdi?

İmleç hala linkin üzerindeyken gözümün önüne aynı kadın imgesi geldi, ancak bu sefer ağırlıyor tam tersi gözleri kan çanağına dönmüş olsa da gülüyordu. Kim bilir oğlunun kurtarıldığını duyunca ne kadar sevinecekti! Oğluna kavuşana kadar kalbi kafesine sığmayacak, içi içini yiyecek, gözüyle görene değin de oğlunun kurtarıldığına inanamayacaktı. Dakikaları sayacaktı. Bazen saatler dakika gibi geçer, bazense tek bir saniye koca bir ömür gibidir ya, o akreple yelkovan yavaşlıkta birbiriyle yarışacaktı. Gene bekleyecekti ama bu sefer mutlu bir kavuşma için. “Beklemek cehennemdir.” demişti büyük yazar sanki gözümün önünde duran kaderine razı bu kadıncağızın tasvirini yaparcasına. Kim bilir yavrucağını beklerken ne korkunç bir cehennemde yanmış, hangi ateşte kavrulmuş, rüyaların-

da hangi zebanilerle cedelleşmişti? Ama şimdi kâbus sona ermişti, evladını yeniden bağrına basacaktı işte.

Hatırlıyorum da, abimiz kaçırıldığı günlerde kaymakam olmayı hayal eden binlerce gençten biriydim. Kaymakamlık sınavını kazandığımda çevremdeki insanların bir kısmı kaymakamların kaçırıldığını, kötü niyetli pek çok kişi ya da örgütün hedefinde kaymakamların olduğunu, dolayısıyla yanlış bir tercih yaptığımı söylediklerinde onlara sadece gülerek mukabelede bulunuyordum. Serçeden korkan darı ekmezdi. Kaymakam olmanın riskli tarafları olsa da şimdi pek çok meslektaş sorsak gene kaymakam olmak isterlerdi. Aynı gururla... Şimdi ise ben hem mesleğimden hem de “kendisinin temsilcisi” olan bir meslektaşımı kurtaran devletimle gurur duyuyordum. Ağzım kulaklarımdaydı. Haberin detaylarını öğrenmek için haberin üzerine tıkladığımda ise dünyam başıma yıkıldı. O an yüzümün aldığı hali anlatmak için kelimeler kâfi gelmezdi herhalde. Haber bir televizyon dizisinden alınmıştı. Dizinin yayımlanan son bölümünde kaçırılan kaymakamın kurtarılması ile neticelenen askeri operasyon işlenmişti, o kadar. Kahroldum. Gözümün önüne ağlayan, gamdan iki büklüm aynı kadın görüntüsü geldi. Bu sefer yalnız değildi: İki gözümünden süzülen damlalar kadınınkilere eşlik ediyordu.

* Bu yazı mesleğe yeni başlayan bir kaymakam adayı tarafından kaleme alınmıştır.